

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobců:

a) V. M., nar. X., státní příslušnost Moldavsko

b) R. C., nar. X., státní příslušnost Moldavsko

oba t.č. pobytem X.

oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104737-10/ČJ-2022-000022-ZZC a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104730-11/ČJ-2022-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104737-10/ČJ-2022-000022-ZZC se **zamítá**.
- II. Žaloba žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104737-10/ČJ-2022-000022-ZZC se **odmítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- III. Žaloba žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104730-11/ČJ-2022-000022-ZZC se **zamítá**.
- IV. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104730-11/ČJ-2022-000022-ZZC se **odmítá**.
- V. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného k Městskému soudu v Praze, kam byla žaloba podána dne 22. 4. 2022, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104737-10/ČJ-2022-000022-ZZC (dále též „první napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn žalobce a) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104730-11/ČJ-2022-000022-ZZC (dále též „druhé napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně b) zajištěna za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobci v podané žalobě namítali porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména ve vztahu k tvrzenému těhotenství žalobkyně b), § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a to zejména ve vztahu k těhotenství žalobkyně b) a k zárukám, které těhotným osobám poskytuje rakouský azylový systém, žalovaný dále nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména k těhotenství žalobkyně b), § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, zejména si neobstaral žádné podklady ohledně situace těhotných osob v Rakousku, a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k zohlednění těhotenství žalobkyně b). Dále žalobci namítali porušení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť žalovaný se zcela nedostatečným způsobem zabýval podmínkami pro přijetí těhotných žadatelek o mezinárodní ochranu v Rakousku, a porušení čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 přijímací směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady

2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013), neboť v průběhu správního řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná, mírnější opatření.

3. V prvním žalobním bodě vytýkali žalovanému, že v napadených rozhodnutích nijak nezohlednil zranitelnost žalobkyně b), která je těhotná. Tvrdili, že žalobkyně během právního poradenství v zařízení pro zajištění cizinců sdělila svému zástupci, že je těhotná, pro případ, že by informace o těhotenství žalobkyně b) nebyla uvedena ve správním spisu, navrhovali provedení důkazu lékařskou zprávou, kterou se chystají soudu doplnit. Žalobkyni b) tak lze analogicky kvalifikovat jako zranitelnou osobu dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a čl. 3 odst. 9 návratové směrnice, i když zákon o pobytu cizinců s tímto pojmem přímo neoperuje. Z EÚLP a z judikatury ESLP vyplývá povinnost zabývat se při rozhodnutí o zbavení osobní svobody cizince v kontextu imigrační detence jeho možnou zranitelností, nedostatek aktivních kroků a zpoždění při provádění posouzení zranitelnosti může být faktorem vyvolávajícím vážné pochybnosti o tom, že orgány postupují v dobré víře, uvedli judikaturu týkající se zajištění těhotných žen. Pokud žalovaný o této zvláštní zranitelnosti žalobkyně b) z důvodu těhotenství věděl, pak ji dostatečně nerefletoval, nezabýval se otázkou, zda je zajištění s ohledem na tuto skutečnost přiměřeným prostředkem, a to jak z hlediska vhodnosti užití zajištění jako celku, a to ve vztahu k dostupným alternativám a délce trvání zajištění. Nezabýval se ani konkrétními podmínkami v zajišťovacím zařízení, ani tím, zda bude mít dostatečný přístup ke zdravotní péči; je dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Pokud žalovaný žalobkyni b) ve správním řízení neidentifikoval jako těhotnou osobu, je to jeho pochybení, když nepostupoval tak, aby zjistil všechny rozhodné skutečnosti, souhrn z protokolu o podání vysvětlení na str. 2 rozhodnutí týkající se žalobkyně b) je enormně krátký, neobsahuje odpovědi na řadu relevantních otázek, které žalovaný v průběhu tohoto úkonu obvykle podává, včetně otázky týkající se zdravotního stavu, v případě žalobce a) přepis protokolu absentuje zcela, to vyvolává pochybnosti o tom, jak pečlivě žalovaný rozhodné skutečnosti zjišťoval. Nedostatky v identifikaci zranitelnosti v řízení o zajištění jsou Policii ČR opakovaně vytýkány, a to i ze strany Veřejného ochránce práv, jde o systémový problém. I kdyby žalovaný ve správním řízení informaci o těhotenství žalobkyně b) ve správním řízení k dispozici neměl, musí být tato skutečnost zohledněna v řízení před krajským soudem, k tomu viz rozhodnutí NSS ze dne 4. 9. 2019 č.j. 9 Azs 193/2019-48, je třeba nově posoudit přiměřenost zajištění a otázku možnosti aplikace zvláštních opatření, jde o zásadní změnu jejího právního postavení. Žalovaný mohl potenciálně ohrozit žalobkyni b) a její nenarozené dítě, zajištění je stresující okolnost, může mít na těhotnou osobu negativní dopady. I když žalovaný rozhodoval v časové tísní, je třeba trvat na kvalitě odůvodnění v případě omezení osobní svobody včetně zohlednění případné zranitelnosti. Zajištění má být dle mezinárodního práva výjimkou, nikoli pravidlem.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítali, že žalovaný při posuzování možnosti realizace transferu nezohlednil těhotenství žalobkyně b), vycházel pouze ze zcela obecných informací ohledně azylového systému v Rakousku, porušil § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť v důsledku nezjištění těhotenství žalobkyně b) se nezabýval otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné, těhotenství přitom může představovat jak právní, tak praktickou překážku předání. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Pokud v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců neexistuje reálná možnost předání uskutečnit, zajištění postrádá smyslu a je nezákonné. Žalovaný se pouze povrchně zabýval tím, zda je předání z hlediska lidskoprávních závazků alespoň potenciálně možné, nijak přitom nezohlednil těhotenství žalobkyně b). Hodnocení Rakouska učiněné žalovaným je zcela obecné, neodkazuje na žádné zprávy o zemi původu, ani externí zdroje, nevěnuje se postavení zranitelných osob tj. těhotných. Přitom povinnost zohlednit při posuzování možnosti realizace transferu také zranitelnost konstatoval NSS v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021 č.j. 5 Azs 166/2020-54. Již jen nezohlednění těhotenství žalobkyně b) ve vztahu k zárukám, které zranitelným osobám poskytuje rakouský azylový systém, je dostatečným důvodem pro konstatování nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Shrnuje, že žalovaný nevyšel ze skutečného stavu věci, když si neopatřil aktuální informace o stavu azylového řízení v Rakousku, závěr o možnosti realizace dublinského transferu je nepřezkoumatelný ve vztahu k žalobkyni b), neboť nebylo zohledněno její těhotenství.

5. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítali, že zajištění nebylo nezbytné, jde o prostředek *ultima ratio*, v daném případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření tj. některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, zásadní je v tomto směru postavení žalobkyně b) jako zranitelné osoby, kdy musí být otázka uložení alternativního opatření posuzována zvláště pečlivě. Žalovaný měl v jejím případě učinit alespoň jeden pokus uložit alternativu zajištění a k zajištění přistoupit až tehdy, pokud by alternativa nebyla účinná (k tomu srov. § 46a odst. 3 zákona o azylu); případně je třeba trvat na daleko důkladnějším posouzení skutečností prokazujících, že jiné opatření nelze uložit, avšak k takovému posouzení nedošlo. Nesouhlasili s odůvodněním, pro které žalovaný zvláštní opatření neuložil, z neoprávněnosti vstupu žalobců na území ČR nelze automaticky dovodit nemožnost uložení zvláštních opatření, argumenty o nevěrohodnosti žalobců nejsou přesvědčivé. Uvedli, že žalobci jsou evidentně dezorientovaní ve své pobytové situaci, byli žadateli o mezinárodní ochranu v Rakousku, řízení bylo následně v případě některých rodinných příslušníků nejspíše ukončeno, celá rodina se rozhodla z Rakouska vycestovat, někteří další rodinní příslušníci si nebyli vědomi toho, že na území ČR vstupují v rozporu s právními předpisy. Někteří porozuměli instrukcím rakouských úřadů tak, že jsou povinni vycestovat do Francie, kde část rodiny žádala o mezinárodní ochranu v minulosti. Citovali z výpovědí ostatních členů rodiny, není namístě, aby byli vykreslováni jako zásadně nespolehlivé osoby, jsou sice sociálně slabší, kdy zřejmě neměli přístup ke vzdělání a neumí číst a psát, pokud však porušovali právní předpisy, tak z neznalosti platných pravidel. Žalobcům bylo možné uložit povinnost setrvat v pobytovém zařízení SUZ, kam pravidelně dojíždějí neziskové organizace včetně OPU za účelem poskytování právního poradenství, dezorientace žalobců nebyla překážkou uložení alternativ k zajištění. Poukazovali na to, že dostupné pilotní projekty k alternativám k detenci jsou v praxi velmi účinné, u žalobců bylo možné aplikovat alternativu jejich společným umístěním do pobytového střediska, kde by byli dostupní správnímu orgánu i neziskovým organizacím. Žalovaný navíc zvažoval pouze alternativy dle § 123b odst. 1 písm. a) – c), možnost písmene d) vůbec nezohlednil, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přitom právě tuto alternativu měl žalovaný k dispozici v podobě povinnosti zdržovat se v jednom z Příjímacích či Pobytových středisek Správy uprchlických zařízení MV a být v určené době přítomni za účelem provedení pobytové kontroly, v těchto střediscích je pohyb osob evidován a žalovaný by tedy měl o pobytu žalobců přehled. Odkázali na důvodovou zprávu k zákonu č. 176/2019 Sb. a rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2020 č.j. 7 Azs 417/2019-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

60. Nemůže tak obstát argument, že žalobci nemají na území adresu bydliště. Žalovaný ani zde nezohlednil, že žalobkyně b) je těhotná, přitom jde o zásadní skutečnost.

6. Ve čtvrtém žalobním bodě uvedli, že napadená rozhodnutí jsou zmatečná a ledabylá, některé části byly evidentně překopírovány z jiných rozhodnutí týkajících se jiných klientů, souhrn z protokolu o podání vysvětlení žalobkyně b) je enormně krátký, v případě žalobce a) chybí zcela, to v praxi omezuje možnosti efektivního právního zastupování, neboť žalobci u sebe nemají popis tohoto protokolu, je tedy nemožné v praxi posoudit, zda napadené rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, informace v něm obsažené jsou neúplné. Nahlížení do spisové dokumentace by vedlo k dalším průtahům při podání žaloby. Rozhodnutí hned na několika místech nedává smysl, vyvolává to pochybnosti o postupu správního orgánu.
7. S ohledem na uvedené žalobní body považují žalobci napadená rozhodnutí za nezákonná a navrhují jejich zrušení, souhlasili s projednáním žaloby bez nařízení jednání. Žalobci uvedli, že jsou druh a družka, a proto požádali o projednání jejich žalob ve spojeném řízení, neboť obě rozhodnutí spolu skutkově a právně souvisí. Dále poukázali na to, že společně s nimi jsou zajištěni i jejich rodinní příslušníci (jejichž jména uvedli), požádali soud, aby byly i tyto rodinné vazby zohledněny a aby bylo postupováno tak, kdy nedojde k rozdělení rodiny, neboť všichni si navzájem pomáhají.
8. Podáním došlým soudu dne 28. 4. 2022 žalobci žalobu doplnili, tvrdili, že žalobkyni b) byly dne 12. 4. 2022 provedeny odběry za účelem provedení těhotenského testu, zástupce žalobců obdržel dne 14. 4. 2022 zdravotní dokumentaci žalobkyně b), tam však výsledky testu nebyly uvedeny, dne 21. 4. 2022 se zástupce žalobců obrátil na zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra s žádostí o poskytnutí výsledků, ale na tuto žádost dosud neobdržel odpověď. Uvedli, že do dnešního dne žalobkyně b), ani její zástupce oficiální výsledky krevních odběrů neobdrželi, žalobkyně b) si však prováděla samotest, který jí vyšel jako pozitivní. Dále bylo poukázáno na některé údaje ze zdravotní dokumentace, z čehož dle názoru žalobkyně b) vyplývá důvodné podezření, že by mohla být těhotná. Žalovaný byl přitom na možné těhotenství žalobkyně b) upozorněn nejpozději s podáním žaloby, měl tak činit kroky pro ověření skutečného stavu věci, žalovaný je však nečinný, nelze přistoupit na to, aby tyto skutečnosti ignoroval. K tomu přiložili lékařské zprávy žalobkyně b).

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul právní úpravu zajištění a zrekapituloval případ žalobců. K žalobním námitkám uvedl, že bylo postaveno najisto, že žalobci bez jakéhokoliv pobytového statusu cestovali přes země EU, kdy se nacházejí na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, přičemž účelem jejich cesty bylo podání žádosti o azyl; na území ČR přicestovali jako držitelé průkazu žadatele o azyl na území Rakouska. V případě žalobce a) bylo zjištěno, že jeho azylové řízení v Rakousku bylo již ukončeno a cizinec byl povinen vycestovat do Francie, což sám potvrdil, přesto však přicestoval do ČR s cílem rovněž zde požádat o azyl, byť již v minulosti podal žádost o azyl na území Německa, Nizozemí a Belgie. Žalobkyně b) podala po vstupu na území schengenského prostoru žádost o azyl na území Německa (2x), Nizozemí, Francie (2x), Belgie a Rakouska, kde byla azylová procedura rovněž již ukončena, žalobkyně b) byla povinna vycestovat do

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Francie, což však neučinila, naopak přicestovala nelegálně a bez cestovního dokladu do ČR za doprovodu dalších členů rodiny. Žalobci neupozornili na nepříznivý zdravotní stav, na žádné zdravotní komplikace či případné těhotenství žalobkyně, žalobce a) pouze uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a netrpí žádnou alergií, žalobkyně b) pouze zmínila, že má astma a používá dýchací přístroj, jinak léky nebere a netrpí žádnou alergií. Navíc ani skutečnost, kdy by žalobkyně byla těhotná, možnost zajištění nevylučuje, po celou dobu omezení osobní svobody je žalobcům v případě potřeby zajištěna lékařská péče, oba byli umístěni do X., které je určeno speciálně pro rodiny s dětmi. V tomto zařízení byl dne 1. 7. 2018 otevřen nový blok pro doprovody zajištěných cizinců (rodiny s dětmi), pro ubytování rodin s dětmi je zde k dispozici samostatný pokoj, který je adekvátně vybaven, je zde dostupná lékařská péče pro děti i dospělé, je zajištěna školní docházka, volnočasové aktivity pro děti i dospělé, specializovaný personál včetně psychologické pomoci, došlo k odstranění většiny režimových opatření a bezpečnostních prvků. Vybudováním bloku pro rodiny s dětmi došlo k minimalizaci nutnosti organizování pohybu ubytovaných cizinců v rámci objektu a dalšímu snížení faktorů, které mohou u dětí vyvolávat tíseň, předchozí hodnotící zprávy různých subjektů tak již nelze použít, k maximálně příjemnému charakteru zařízení v rámci kontextu detence přispívá i to, že zařízení je umístěno v klidném čistém prostředí uprostřed lesů poblíž X. Společně se žalobci zde bylo umístěno i zbývajících 14 členů jejich rodiny.

10. Dále uvedl, že z úřední činnosti, ani z jemu dostupných informací (včetně judikatury) nevyplývá, že by Rakousko mělo v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě, které by sebou neslo riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Státy EU garantují dodržování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V případě Rakouska se jedná o bezpečnou zemi, kdy předání žalobců nebrání žádný systémový nedostatek, napadená rozhodnutí jsou v tomto směru dostatečná.
11. Měl za to, že uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo možné, jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění resp. předání vyhýbal (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobců absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování žalobců shledal existenci důvodné obavy, že výkon jejich předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobců nemohl uložit mírnější opatření.
12. K poslední námitce sdělil, že rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je prvním úkonem v řízení, o kterém správní orgán rozhoduje v časové tísní 48 hodin, z tohoto důvodu správní orgán v napadených rozhodnutích omylem ponechal pasáže textu, které se týkaly jiné osoby. Tato zřejmá nesprávnost však nemůže způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí.
13. Souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

IV. Obsah správního spisu

14. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně obou napadených rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
15. Dne 31. 3. 2022 byla hlídka OCP OPKPE Praha vyslána na autobusové nádraží Florenc, kde se měla nacházet skupina cizinců z Moldavské republiky bez dokladů, na výzvu policie žalobci nepředložili žádný cestovní doklad, předložili pouze karty o rakouském azylu, na základě kterých byly ztotožněni. Žalobci nebyli schopni sdělit, kdy přicestovali na území schengenského prostoru, lustrací v evidencích nebylo žádné pobytové oprávnění zjištěno, vzniklo důvodné podezření, že neoprávněně vstoupili nebo se neoprávněně nacházejí na území ČR.
16. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce a) sdělil, že na území schengenského prostoru přicestoval v roce 2018 za účelem podání žádosti o azyl z důvodu lepšího života, cestoval se svojí přítelkyní žalobkyní b), do ČR přicestoval dne 30. 3. 2022 z Rakouska, kde měli azyl, tam požádali o azyl před dvěma měsíci, ale nebyl jim udělen, řekli jim, že můžou cestovat do Francie, do ČR přicestoval proto, aby zde požádal o azyl. Peníze nemá, v Moldavsku nemá zázemí, nemají žádné peníze, měli hlad, o azyl již žádal v Německu v roce 2018, v Holandsku, ve Francii a naposledy v Rakousku, ví o tom, že je tady neoprávněně, chce se vrátit do Rakouska příp. do Francie, nebo kamkoli, kde bude dobře, jeho zdravotní stav je dobrý, netrpí alergií, do Moldavska nechťejí, sice jim tam nic nehrozí, ale nemají tam kde bydlet a není tam žádná práce. Žalobkyně b) do protokolu sdělila, že na území schengenského prostoru přicestovali v roce 2019 a do ČR včera dne 30. 3. 2022 z Rakouska, kde žádali o azyl, řekli jim, že mají odcestovat do první země, kde požádali o azyl, ale oni nemají ve Francii kde bydlet, tak cestovali sem, ale neví proč, je svobodná, její druh je žalobce a), peníze žádné nemá, na nádraží měli hlad, ví, že jsou zde neoprávněně, žalobkyně b) má astma a nějaký dýchací přístroj, jinak léky nebere, netrpí žádnou alergií, nemá žádnou překážku ve vycestování, vycestují do Francie, na závěr nechťela nic dodat.
17. Dne 1. 4. 2022 vydal žalovaný první napadené rozhodnutí, kterým byl podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 129 odst. 7 téhož zákona zajištěn žalobce a) na 30 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, a druhé napadené rozhodnutí, kterým byla podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 129 odst. 7 téhož zákona zajištěna žalobkyně b) na 30 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal obě napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba proti žádnému z napadených rozhodnutí není důvodná.
20. Vzhledem k tomu, že žalobci v podané žalobě bez jakéhokoli rozlišení požadovali, aby soud obě napadená rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, zabýval se soud nejprve tím, v jakém rozsahu jsou žalobci oprávněni tato rozhodnutí žalobou napadat.
21. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V daném případě bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104737-10/ČJ-2022-000022-ZZC rozhodnuto o zajištění žalobce a) V. M. a rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104730-11/ČJ-2022-000022-ZZC o zajištění žalobkyně b) R. C. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce a) nemohl být zkrácen na svých právech rozhodnutím žalovaného ve věci zajištění žalobkyně b) a žalobkyně b) nemohla být zkrácena na svých právech rozhodnutím žalovaného ve věci zajištění žalobce a), když ohledně každého ze žalobců bylo vedeno samostatné správní řízení a bylo vydáno samostatné správní rozhodnutí o zajištění, jehož účinky se vždy týkaly pouze té jedné osoby. V této části tedy soud shledal žalobu jako podanou osobami zjevně neoprávněnými, a proto ji odmítl tak, jak je uvedeno ve výrocích II. a IV. tohoto rozsudku.
22. Napadená rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobci se mohou v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterými bylo rozhodováno o jejich právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Hlavním argumentem žalobců, na kterém zejména založili první, druhý a třetí žalobní bod, byla námitka, dle které je žalobkyně b) těhotná, přičemž je pochybením žalovaného, pokud tuto skutečnost ve správním řízení nezjistil. Pro případ, že žalovaný tuto skutečnost ve správním řízení zjistil, žalobci namítali, že tuto skutečnost z různých aspektů dostatečně nerefletoval.
24. Předně soud poukazuje na to, že zástupce žalobců dané námitky týkající se těhotenství formuloval bez znalosti správního spisu (jak je uvedeno v žalobě), vycházel přitom výlučně z textu napadených rozhodnutí.
25. Ze správních spisů přitom soud zjistil, že žalovaný vedl pohovor při podání vysvětlení, které proběhlo za přítomnosti tlumočníka, s každým ze žalobců dostatečně podrobně, kladl jim řadu otázek ohledně jejich pobytové historie, osobní situace, zdravotního stavu, osobních vazeb, vazeb k České republice, a další. V závěru se vždy dotázal obou žalobců, zda si přejí něco doplnit. Žalobkyně b) při svém pohovoru neuvedla, ani nijak nenaznačila nic o tom, že by mohla být těhotná, ani žalobce a) žádnou podobnou informaci neuvedl. Nelze přitom shledat, že by žalovaný při vedení pohovoru pochybil resp. že by žalobcům neumožnil tuto okolnost ve správním řízení uvést. Žalobcům byly kladeny dotazy týkající se jejich zdravotního stavu, k tomu žalobkyně b) pouze uvedla, že má astma a dýchací

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přístrojek, netrpí žádnou alergií, žalobce a) sdělil, že je jeho zdravotní stav je dobrý. Nejednalo se tudíž o pochybení žalovaného z hlediska zjišťování skutkového stavu, pokud těhotenství žalobkyně b) ve správním řízení nezjistil, a pokud ani dále v napadených rozhodnutích těhotenství žalobkyně b) nijak nezohlednil.

26. V žalobě pak bylo tvrzeno, že žalobkyně b) je těhotná, žádný důkaz však k žalobě přiložen nebyl. V doplnění žaloby žalobci setrvali na svém tvrzení resp. poukázali na důvodné podezření, že žalobkyně b) je těhotná, avšak zároveň sdělili, že tato okolnost nebyla dosud nijak lékařsky potvrzena, přiložili sice lékařské zprávy, o kterých však uvedli, že těhotenství žalobkyně b) nedokládají. K tomu soud uvádí, že z hlediska případného zohlednění nových skutečností (k čemuž s ohledem na pravidlo dle § 75 odst. 1 s.ř.s. může v řízení před soudem dojít zcela výjimečně za zcela mimořádných okolností) nemůže vycházet z pouhých domněnek, které žalobci v doplnění žaloby prezentovali a žádným relevantním důkazem nepodložili. S ohledem na to, že ani sami žalobci neuvedli zcela určité a jednoznačné tvrzení, kterým by uplatnili novou skutečnost dosud neposuzovanou ve správním řízení, k jejímuž prokázání by navrhli určité důkazy, soud dané lékařské zprávy k důkazu neprováděl. S ohledem na tuto nejednoznačnost v tvrzení žalobců a absenci relevantních důkazů nemohl ani soud v daném řízení tvrzené těhotenství žalobkyně b) nijak zohlednit.
27. Pro úplnost soud pouze podotýká, že X. je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27), je umístěno uprostřed lesů poblíž X. (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72), je dostatečně vybaveno pro zajištění cizinců a pobyt nezletilých dětí, je zde dostupná lékařská péče.
28. K výtkám žalobců uvedeným v doplnění žaloby týkajícím se postupu žalovaného při ověřování postavení žalobkyně b) jako zranitelné osoby je třeba uvést, že předmětem soudního přezkumu v případě žaloby podle § 65 a násl. s.ř.s. může být zásadně pouze postup žalovaného resp. správní řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nikoli postup žalovaného po vydání napadeného rozhodnutí, který ani není součástí správních spisů. S ohledem na to soud tento postup žalovaného, ke kterému mělo dle tvrzení žalobců dojít v době po vydání napadeného rozhodnutí, v daném řízení nijak nepřezkoumával, neboť by to bylo nad rámec jeho předmětu.
29. Žalobci vytýkali žalovanému, že ve druhém napadeném rozhodnutí je souhrn z protokolu o podání vysvětlení enormně krátký a neobsahuje odpovědi na řadu obvykle pokládaných otázek. Porovnáním protokolu o podání vysvětlení žalobkyně b) a druhého napadeného rozhodnutí však soud zjistil, že druhé napadené rozhodnutí zcela nezkresleně rekapituluje obsah vysvětlení podaného žalobkyní b), přičemž žalovaný zde adekvátně uvádí tvrzení, která jsou z hlediska předmětu řízení podstatná, přičemž není vynechána žádná relevantní informace. Není sice výslovně opakováno to, co žalobkyně b) sdělila o svém zdravotním stavu (tj. že má astma a používá dýchací přístrojek), nicméně tento postup nelze žalovanému vytýkat vzhledem k tomu, že tato informace není z hlediska rozhodování o zajištění podstatná (resp. není podstatná v tom směru, že by na jejím základě případně mohl žalovaný uvažovat o upuštění od zajištění). Žalobkyně b) přitom nesdělila nic, co by mohlo indikovat její těhotenství. V případě žalobce a) první napadené rozhodnutí sice obsahuje pouze informaci, že s žalobcem a) byl sepsán protokol o podání vysvětlení, kdy se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobce a) vyjádřil a nežádal doplnění, přičemž na tomto místě není dále upřesněno, co žalobce a) vypověděl. Nicméně v odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí žalovaný na jiných místech vychází z informací, které žalobce do protokolu o podání vysvětlení sdělil (když protokol je zároveň součástí správního spisu), a to zejména ohledně jeho pobytové historie a osobních poměrů (např. strana 2 předposlední odstavec, strana 3 konec prvního odstavce, strana 4 druhý odstavec, strana 5 druhý odstavec, a další). Lze tak konstatovat, že i v případě žalobce a) žalovaný v prvním napadeném rozhodnutí všechny podstatné okolnosti sdělené žalobcem a) uvedl a zohlednil.

30. Soud shrnuje, že námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným ve vztahu k tvrzenému těhotenství žalobkyně b) není důvodná, žalovaný v tomto směru nijak nepochybil. V návaznosti na to žalovaný ani nemohl být povinen těhotenství žalobkyně b) při rozhodování o zajištění jakkoli zohlednit, není tak důvodná ani s tím související argumentace žalobců, kterou uplatnili v rámci prvního, druhého a třetího žalobního bodu.
31. Ve druhém žalobním bodě žalobci kromě nezohlednění těhotenství žalobkyně b) z hlediska možnosti realizace transferu dále namítali, že žalovaný nedostatečně hodnotil azylový systém v Rakousku, kdy neodkazuje na žádné zprávy o zemi původu, ani externí zdroje.
32. K tomu je třeba poukázat na obsah podání vysvětlení obou žalobců, kde uvedli, že kromě jiných států Evropské unie naposledy žádali o azyl v Rakousku, žalobce a) přímo vyjádřil i přání vrátit se zpět do Rakouska, prokázali se průkazy žadatelů o azyl v Rakousku, žádné negativní zkušenosti s azylovým řízením v Rakousku nesdělili, ani nepoukazovali na žádné systémové nedostatky azylového řízení v Rakousku.
33. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Základem je přitom rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl: *„Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k nicotnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS, či ve vztahu k prekluzi práva vyměřit daň rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124).“* Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C - 411/10 a C - 493/10, ve věci N. S. a dalších), přičemž s ohledem na tuto zásadu má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Z rozsudku rozšířeného senátu pak NSS následně vycházel při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srov. např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).

34. Stručně lze tedy podmínky, za jejichž naplnění se žalovaný nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, vyslovené rozšířeným senátem shrnout následovně: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
35. Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22).
36. Soud konstatuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Rakousku docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobcům předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v tomto státě posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Rakousko patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržuje vysoký standard ochrany lidských práv, je obecně považováno za bezpečnou zemi.
37. Žalovaný se otázkou možné existence systémových nedostatků v Rakousku v obou napadených rozhodnutích zabýval s odkazem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, dle kterých Rakousko dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, ze kterých nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Konstatoval, že tato země patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlin, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ve světle uvedeného měl žalovaný za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam mají být žalobci předáni, naplňována.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

38. Soud považuje takové odůvodnění napadených rozhodnutí za zcela dostatečné a přesvědčivé, žalovaný ve smyslu shora uvedené judikatury dostal svým povinností zhodnotit otázku případných systémových nedostatků rakouského azylového systému, v daném kontextu nebylo důvodné, aby k tomu shromažďoval a analyzoval aktuální podklady či zprávy. Námitka není ve vztahu k žádnému z napadených rozhodnutí opodstatněná.
39. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítali, že mohlo být přistoupeno k uložení mírnějšího alternativního opatření, zejména v podobě povinnosti zdržovat se v některém z pobytových zařízení Správy uprchlických zařízení.
40. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
41. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
42. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
43. Podle § 123b odst. 1 jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
44. V projednávané věci je nesporné, že žalobci neoprávněně přicestovali do České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovních dokladů, cílem jejich cesty byla možná Česká republika, nebyli si však zcela jisti, dále vyjádřili též možnost návratu do Rakouska

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

či Francie, či jiné země. Žalobci tudíž neoprávněně vstoupili na území České republiky a byli zajištěni postupem předpokládaným zákonem. Tento postup přitom není v rozporu ani s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, dle kterého přípustný důvod pro omezení osobní svobody se týká „osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“, což je třeba vykládat tak, že nejde nezbytně pouze o správní řízení ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), ale i o jiný postup směřující k předání cizince. Zde lze poukázat na anglické znění dotčeného ustanovení Úmluvy, které nehovoří o osobě, proti níž probíhá „řízení“, ale o osobě, proti níž jsou podnikány kroky s cílem ji vyhostit nebo vydat („*against whom action is being taken with a view to deportation or extradition*“). Rovněž předání cizince podle mezinárodní smlouvy z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území lze považovat pro účely výkladu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy za ekvivalentní pojmu „vyhoštění“ (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 Azs 54/2019-30, body 10 a 11).

45. Není pochybností o tom, že v případě žalobců a) a b) došlo k naplnění podmínky vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobci a) a b) svým dosavadním chováním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolali zcela reálnou domněnku, že bez zajištění se před svým předáním nebudou zdržovat na území České republiky, ale odcestují do jiného členského státu Evropské unie (žalobce a) výslovně uvedl, že chce zpět do Rakouska či kamkoliv, kde bude dobře, klidně také vycestuje do Francie, kamkoliv, jen nechtějí do Moldavska, žalobkyně b) pak uvedla, že neví, proč přicestovali do České republiky, vycestují asi do Francie). Zároveň žalobci uvedli a bylo zjištěno, že do schengenského prostoru přicestovali v roce 2018 (2019), o azyl již žádali v Německu, v Nizozemsku, v Belgii, ve Francii a naposledy v Rakousku, kde jim bylo uloženo, aby do 30. 3. 2022 vycestovali do Francie, což však nerespektovali a odjeli do České republiky. Soud tak shledal, že žalobci a) a b) splnili hned několik indicií předpokládaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro založení domněnky vážného nebezpečí útěku, tj. pobývali na území neoprávněně a úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouska byl zjevný z jejich jednání.
46. Žalovaný se možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval v obou napadených rozhodnutích na stranách 3 – 6, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců, kdy soud ve shodě se žalovaným shledal, že v případě žalobců uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu, přičemž uložení zvláštního opatření by naopak s největší pravděpodobností došlo ke zmaření realizace předání žalobců do Rakouska. Žalobci neměli žádné finanční prostředky (výslovně sdělili, že nemají žádné peníze, mysleli, že je někdo ubytuje, nemají prostředky na složení kauce, ani na vycestování), žádný z nich nemá nijak vyřešenou pobytovou situaci v České republice, nemají cestovní doklady, disponovali pouze rakouským průkazem žadatele o azyl, nemají na území České republiky žádné relevantní vazby. Též s ohledem na jejich pobytovou historii na území států Evropské unie, kdy nerespektovali povinnost vycestovat z území Rakouska do 30. 3. 2022 do Francie, a místo toho svévolně vycestovali do České republiky, nebylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59, bod 31).
47. S ohledem na shora uvedené nepřicházelo v úvahu ani žalobci poukazované zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívající v uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku. Jak totiž uvedli sami žalobci a) a b) při podání vysvětlení na přímý dotaz k možnosti uložení tohoto opatření, adresu pobytu nyní nemají, na policii by se nemohli chodit hlásit a nemohou se zdržovat na místě určeném policií. Vedle skutečností shora uvedených tak sami deklarovali, že i kdyby tato povinnost byla žalobcům uložena, nebudou ji respektovat a nebudou se zdržovat na místě určeném policií. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalobci byli pouze dezorientovaní ze své pobytové situace, když oba si dle podání vysvětlení byli vědomi též toho, že měli z Rakouska vycestovat do Francie, a že se v České republice nacházejí nelegálně. Zajištění žalobců a) a b) proto bylo jedinou možností, jak zabránit zmaření případného předání žalobců do Rakouska. Umístění žalobců a) a b) do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně žádný z nich nebyl na území České republiky žadatelem o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o alternativu, nemusel se touto otázkou ani žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 156/2019-68, bod 25, ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením ÚS ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1721/20).

48. Rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, na který odkazovali žalobci, není v této věci relevantní, týkal se výrazně odlišné skutkové situace (nadto týkající se stěžovatelky, jež měla být obětí obchodování s lidmi), což je zřejmé z bodu 32 tohoto rozsudku: „*Od počátečního zbavení osobní svobody stěžovatelky se totiž nepochybně výrazně změnila její situace. Propukly u ní psychické problémy související zřejmě s umístěním v ZZC Bělá - Jezová, které vedly k významnému zhoršení jejího zdravotního stavu (k tomu viz výše rekapitulaci lékařských zpráv). Ostatně i žalovaný v tomto ohledu připustil, že u stěžovatelky lze konstatovat určitou zranitelnost a křehkost, neboť pobyt v zařízení velmi těžko snáší a má dopad na její psychiku. Neshledal však, že by se ve věci zajištění změnila poměry natolik, aby pominuly důvody zajištění.*“ V případě žalobců však žádné podobné potíže zaznamenány ani tvrzeny nebyly.
49. Ke čtvrtému žalobnímu bodu, kde žalobci poukazovali na zmatečnost a ledabylost napadených rozhodnutí, soud shledal, že napadená rozhodnutí na některých místech obsahují pasáže, které se ze skutkového hlediska evidentně týkají jiných případů posuzovaných. Soud však toto pochybení vyhodnotil jako zřejmou nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí jako celku. Z jejich odůvodnění totiž jednoznačně vyplývá, že žalobci a) a b) byli jakožto zletilé osoby zajištěni podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu určenou dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, žalovaný se individuální situací žalobců řádně zabýval a jejich případ posuzoval ve světle všech jimi tvrzených i zjištěných konkrétních okolností, uvedl skutkové závěry, ke kterým došel, i právní posouzení dané věci, a to ve všech relevantních aspektech, uvedl úvahy, kterými se řídil, napadená rozhodnutí jsou srozumitelná a splňují kritéria přezkoumatelnosti. S ohledem na to výše uvedené zřejmé nesprávnosti nejsou způsobitelné zákonnost napadených rozhodnutí zpochybnit.
50. K tomu, jakým způsobem žalovaný v napadených rozhodnutích shrnul obsah protokolů o podání vysvětlení, se již soud vyjádřil v bodě 28 výše. Zároveň není povinností žalovaného do napadeného rozhodnutí opisovat veškerý obsah správního spisu se všemi detaily, k tomu jeho odůvodnění neslouží. Zástupci žalobců nic nebránilo, aby do spisové dokumentace nahlédl, 30-denní lhůta k podání žaloby mu takový postup umožňuje, nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

souhlasit s tím, že by bylo v praxi nemožné posoudit, zda napadené rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.

51. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že první i druhé napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu žalobce a) proti prvnímu napadenému rozhodnutí ve výroku I. a žalobu žalobkyně b) proti druhému napadenému rozhodnutí ve výroku III. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobci a), pokud jde o jeho žalobu proti prvnímu napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce a) ve věci úspěch neměl. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobkyni b), pokud jde o její žalobu proti prvnímu napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle níž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobkyni b), pokud jde o její žalobu proti druhému napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně b) ve věci úspěch neměla. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobci a), pokud jde o jeho žalobu proti druhému napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle níž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.